

сьогодні 10 фондових бірж, який буде обслуговувати та здійснювати професійну діяльність з організації торгівлі на 5 основних сегментах біржового ринку, як: біржовий ринок акцій, біржовий ринок облігацій, ринок РЕПО, біржовий ринок деривативів, альтернативний ринок залучення капіталу;

- консолідація професійних учасників фондового ринку, як отримали ліцензії НКЦПФР на право провадження професійної діяльності з торгівлі цінними паперами та управління активами інститутів спільного інвестування і недержавних пенсійних фондів, депозитарної діяльності;
- очищення біржового ринку акцій від «сміттєвих» акцій. Такі заходи будуть підвищувати захист інвесторів, та унеможлиблювати формуванням компаніями з управління активами портфелів інститутів спільного інвестування на основі неліквідних «сміттєвих акцій»;
- підвищення вимог до емітентів, акції яких формують 1 та 2 рівень лістингу фондових бірж, через підвищення лістингових вимог. Це дозволить очистити біржові лістинги від інвестиційно-непривабливих емітентів акцій з їх низькою ринковою ліквідністю;
- консолідація методики складання та аналізу показників статистичної інформації стану біржового ринку акцій України через її вдосконалення за стандартами Світової федерації бірж. Це дозволить не тільки державному регулятору і учасникам ринку здійснювати поглиблений аналіз основних показників стану українського біржового ринку.

Ефективна консолідація біржового ринку акцій призведе до створення високоліквідного, надійного, прозорого та ефективно діючого біржового ринку акцій, який стане не тільки майданчиком не тільки для дрібних спекулянтів, а стане інструментом перерозподілу, накопичення та залучення капіталу, буде здатним підвищувати інвестиційну привабливість національної економіки серед вітчизняних і іноземних інвесторів.

Список використаних джерел:

1. Національна комісія з цінних паперів та фондового ринку, [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://www.nssmc.gov.ua>.
2. Краснова І.В. Фондовий ринок в Україні: стан та перспективи розвитку/ І.В. Краснова// Проблеми економіки.-2014.-№1. – С.129-134.
3. Сидоренко О.В. Консолідація біржової системи як фактор підвищення її конкурентоздатності/ О.В.Сидоренко//Ефективна економіка. -2011.-№11.

УДК 336.011; 336.012.23; 336.018; 336.02; 336.051.

Рязанова Н.С.

*кандидат економічних наук, доцент,
доцент кафедри фінансових ринків
ДВНЗ «КНЕУ ім. Вадима Гетьмана»*

**ФІНАНСОВЕ РАХІВНИЦТВО ЯК ІНФОРМАЦІЙНИЙ ІНСТИТУТ ЕКОНОМІКИ ХХІ
СТОЛІТТЯ**

Розвиток економіки ХХІ століття супроводжується зростанням ролі фінансової інформації, чому сприяють стрімке поширення новітніх технологій, мобільність, доступність та глобальність інформаційного зв'язку. Економічна

наука і практика приходять до висновку, що саме інформаційна невизначеність, яка є результатом відсутності у користувачів доречної, правдивої та зрозумілої їм інформації, є чинником численних ризиків. Незважаючи на таке, у реальному житті механізми мінімізації фінансових та економічних ризиків вибудовуються переважно саме на основі обмеження доступу до інформації, і законодавство поділяє її на відкриту та закриту (тобто з обмеженим доступом)[2]. Вирішення такого протиріччя лежить у площині широкого інформування всіх учасників економіки, правдивого надання необхідних їм даних, і підняття рівня їхньої фінансової грамотності, на що і спрямований соціальний інститут відкритої фінансової інформації – фінансове рахівництво (транслітерацією з англійської – фінансовий екаунтинг, англ. financial accounting).

Прикладом зростання ролі відкритої інформації є діяльність корпорацій: для будь-якої з них наявність відкритих даних щодо ситуації на фінансовому ринку, в інших корпораціях, у бюджетно-податковій системі та економіці в цілому є основою ефективного фінансового менеджменту бізнесу; вони намагаються розповсюджувати серед учасників ринку данні, які сприяють кращому продажу своєї продукції, зростанню ринкової вартості активів та доходів. Наявність належної відкритої фінансової інформації важлива як для корпорацій, так і домогосподарств, державних та місцевих органів влади, міжнародних організацій. Вони використовують її у ході планування своєї діяльності, прийняття та реалізації господарських рішень, при управлінні ризиками. В економіці ХХІ століття зростає попит на якісну, зрозумілу і актуальну фінансову інформацію. Віх економічних агентів цікавлять данні не тільки у вигляді таких стандартизованих чотирьох форм фінансової звітності, як баланс і звіти про фінансові результати, рух грошових коштів та зміни у власному капіталі, а також приміток і пояснень до них, але й широке коло іншої фінансової інформації, що представлена аналітичними, прогнозними та довідковими матеріалами щодо фінансів окремих корпорацій, галузей економіки, фондового та інших сегментів фінансового ринку, господарства територіальних громад, місцевих та державних органів влади, а також інших складових ринкової економіки.

Поняття фінансового рахівництва не тотожне бухгалтерському обліку, і, маючи предметом своєї діяльності фінансові відносини, воно розглядає їх як основу для виявлення, збору, аналітичної обробки та забезпечення користувачів необхідною їм фінансовою інформацією у вигляді певних інформаційних продуктів та інформаційних послуг. Фінансове рахівництво націлене на аналіз та інтерпретацію інформації, її представлення у зрозумілому та зручному для користування вигляді. Його характерною ознакою є надання не обмеженої за доступом фінансової інформації, а суспільне призначення розкривається у ході реалізації ним його об'єктивних завдань (функцій), що полягають у розкритті інформації, мінімізації невизначеності та пізнанні.

Розбудова інформаційних інститутів є ключовим трендом сучасності, політики сталого розвитку, визначальним у транснаціоналізації та глобалізації економічної діяльності суспільства [3, С. 92-99; 4, С.112-115]. Базуючись на

висновках австрійсько-американських соціологів П. Бергера та Т. Лукмана щодо інституціоналізації як динамічного процесу виникнення, становлення та закріплення соціального порядку, та трьох стадій розвитку соціальних інститутів – типізації, об'єктивації та легітимації [1, С. 80-120], вважаємо, що інститут фінансового рахівництва нині входить у другу стадію, коли відбувається його опредмечення, і одночасно починається його входження у третю стадію – узаконення.

Інституціями, в діяльності яких реалізується інститут фінансового рахівництва є спеціалізовані інформаційно-аналітичні інституції, а також ті, в яких інформаційна продукція та послуги є лише супровідними до основного виду діяльності. При цьому з розвитком інформаційного суспільства у останніх зростає роль інформаційної діяльності. До інституцій, які готують та надають інформаційні продукти та інформаційні послуги фінансового рахівництва, належать: спеціалізовані фінансові інформаційні агентства, фінансові видання, агентства кредитних рейтингів, аудиторські/консалтингові компанії, інформаційно-аналітичні підрозділи корпорацій нефінансового та фінансового секторів (біржі, банки, небанківські фінансові інституції тощо), інформаційно-аналітичні підрозділи державних та місцевих органів влади, галузеві асоціації, науково-дослідні інституції та багато інших. Важливе значення у донесенні до користувачів необхідної їм фінансової інформації у зручній та зрозумілій формі відіграють незалежні аналітики та вчені.

Ігнорування процесів розвитку інституту фінансового рахівництва сповільнює економічний прогрес, і слушним є висновок футуролога Е.Тоффлера проте що, якщо країні вдасться пришвидшити економічний прогрес, але її ключові інститути відстають, цей дисонанс, врешті-решт, обмежує можливості створення національного багатства [5].

Список використаних джерел:

1. Бергер П., Лукман Т. Социальное конструирование реальности. Трактат по социологии знания. - М.: Медиум, 1995. - 323 с.
2. Про інформацію. Закон України від 2.10.1992 р., Ст. 21.
3. Уобстер Ф. Теория информационного общества. / Френк Уобстер; Пер. с англ. М.В.Арапова, М.В.Мальхиной; Под ред. Е.Д.Вартановой. – М.: Аспект Пресс, 2004. – 400 с.
4. Хасбулатов Р.И. Мировая экономика: В 2-х т. Т. 1. – М.: ЗАО «Издательство «Экономика», 2001, - 598 с.
5. Toffler Alvin and Toffler Heidi. Revolutionary Wealth. How it will be Created and How it will change our Lives. – New York, Knopf Publisher, 2006, 492 p.

УДК 336.748

Садиков С. Р.

*аспірант кафедри фінансові ринки
ДВНЗ «КНЕУ ім. Вадима Гетьмана»*

ФУНДАМЕНТАЛЬНІ ФАКТОРИ, ЩО ВПЛИВАЮТЬ НА НАЦІОНАЛЬНУ ВАЛЮТУ УКРАЇНИ

Девальвація української гривні за 2014-2015 рр. станом на 31.12.2015 становила +191,0% (курс зріс з 8.23 станом на 01.01.2014 до 23.952 станом на